

Sygn. akt II Ca 881/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Siuta
Sędziowie:	SSO Zbigniew Ciechanowicz (spr.) SSO Agnieszka Tarasiuk-Tkaczuk
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Idzikowska-Chrząszczewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 marca 2014 roku w S.

sprawy z powództwa **Funduszu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**
przeciwko **A. Ł.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie

z dnia 21 stycznia 2013 r., sygn. akt I C 1333/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powódki Funduszu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz pozwanej A. Ł. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym.**

Uzasadnienie wyroku z dnia 28 marca 2014 r.:

Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt IC 1333/12:

I. uchylił wobec pozwanej A. Ł. nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 24 maja 2012r., w sprawie sygn. akt I Nc 684/12 — w całości;

I. zasądził od pozwanej A. Ł. na rzecz powoda Funduszu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 6.087, 10 zł wraz ustawowymi odsetkami liczonymi w stosunku rocznym od dnia 29 października 2010r. do dnia zapłaty — solidarnie do powyższej kwoty ze Z. B. i M. B., od których należność ta została zasądzona prawomocnym nakazem zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 24 maja 2012r., w sprawie sygn. akt INc 684/12;

II. zasądził od pozwanej A. Ł. na rzecz powoda odsetki ustawowe liczone w stosunku rocznym od kwot:

- 100 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 1.12.2010r.,
- 100 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 1.12.2010r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 13.12.2010r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 13.12.2010r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 11.01.2011 r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 11.01.2011r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 15.02.2011r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 15.02.2011r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 14.03.2011r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 14.03.2011r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 18.04.2011 r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 18.04.2011r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 20.05.2011r.,
- 250 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 20.05.2011r.,
- 100 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 29.06.2011r.,
- 100 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 29.06.2011r.,
- 100 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 1.08.2011r.,
- 100 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 1.08.2011r.,
- 150 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 31.08.2011r.,
- 150 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 31.08.2011r.,
- 150 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 26.09.2011r.,
- 150 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 26.09.2011r.,
- 200 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 18.10.2011r.,
- 200 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 18.10.2011r.,
- 150 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 1.12.2011r.,
- 150 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 1.12.2011r.,
- 100 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 9.01.2012r.,
- 100 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 9.01.2012r.,

- 100 złotych dnia 29.10.2010r. do dnia 20.02.2012r.,
- 100 złotych dnia 29.10.2010r. do dnia 20.02.2012r.,
- 50 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 6.04.2012r.,
- 50 złotych od dnia 29.10.2010r. do dnia 6.04.2012r.,

-solidarnie w zakresie powyższych odsetek ze Z. B. i M. B., od których należność ta została zasądzona prawomocnym nakazem zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 24 maja 2012 r., w sprawie sygn. akt I Nc 684/12;

IV. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

V. zniósł pomiędzy stronami poniesione koszty procesu.

Sąd Rejonowy wydał rozstrzygnięcia w oparciu o następujący stan faktyczny:

W dniu 4 sierpnia 2008 r. w S. Marieta B. wystawiła na rzecz powoda Funduszu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. weksel własny in blanco- celem zabezpieczenia zawartej z powodem umowy pożyczki. Zobowiązanie wekslowe w/w zostało poręczone przez Z. B. i A. Ł..

W związku z nieterminową spłatą zobowiązania powód wypełnił weksel na kwotę odpowiadającą aktualnemu zadłużeniu tj. na kwotę 8.293,77 zł z terminem płatności 28 października 2010 r. Jako miejsce płatności wskazano siedzibę Oddziału Powoda w S.- ul. (...).

W dniu 4 sierpnia 2008r. w S. Z. B. wystawił na rzecz powoda Funduszu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. weksel własny in blanco celem zabezpieczenia zawartej z powodem umowy pożyczki. Zobowiązanie wekslowe w/w zostało poręczone przez Marietę B. i A. Ł..

W związku z nieterminową spłatą zobowiązania powód wypełnił weksel na kwotę odpowiadającą aktualnemu zadłużeniu tj. na kwotę 8.293,77 zł z terminem płatności 28 października 2010 r. Jako miejsce płatności wskazano siedzibę Oddziału Powoda w S. ul. (...).

Po wystawieniu i wypełnieniu przez wierzyciela wskazanych wyżej weksli pozwana A. Ł. w okresie od grudnia 2010 r. do kwietnia 2012 r. dokonała 32 wpłat opiewających na łączną kwotę 5.400 zł: 100 złotych w dniu 1.12.2010 r., 100 złotych w dniu 1.12.2010 r., 250 złotych w dniu 13.12.2010 r., 250 złotych w dniu 13.12.2010 r., 250 złotych w dniu 11.01.2011 r., 250 złotych w dniu 11.01.2011 r.,

- 250 złotych w dniu 15.02.2011 r., 250 złotych w dniu 15.02.2011 r., 250 złotych w dniu 14.03.2011 r., 250 złotych w dniu 14.03.2011 r., 250 złotych w dniu 18.04.2011 r., 250 złotych w dniu 18.04.2011 r., 250 złotych dnia w dniu 20.05.2011 r., 250 złotych w dniu 20.05.2011 r., 100 złotych w dniu 29.06.2011 r., 100 złotych w dniu 29.06.2011 r., 100 złotych w dniu 1.08.2011 r., 100 złotych w dniu 1.08.2011 r., 150 złotych w dniu 31.08.2011 r., 150 złotych w dniu 31.08.2011 r., 150 złotych w dniu 26.09.2011 r., 150 złotych w dniu 26.09.2011 r., 200 złotych od dnia w dniu 18.10.2011 r., 200 złotych od dnia w dniu 18.10.2011 r., 150 złotych w dniu 1.12.2011 r., 150 złotych w dniu 1.12.2011 r., 100 złotych w dniu 9.01.2012 r., 100 złotych dnia w dniu 9.01.2012 r., 100 złotych w dniu 20.02.2012 r., 100 złotych w dniu 20.02.2012 r., 50 złotych w dniu 6.04.2012 r., 50 złotych w dniu 6.04.2012 r.

Wskazane wyżej wpłaty spowodowały, iż zadłużenie pozwanych względem powódki - w zakresie należności głównej wynosiło 6.087,10 zł.

W tych okolicznościach faktycznych sąd uznał powództwo oparte o art. 9 i 32 w zw. z art. 103 z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282 ze zm.) za częściowo zasadne.

Sąd przyjął, że pozwana jako poręczyciel wekslowy dwóch weksli wystawionych przez jej rodziców tj. przez Makietę B. i Z. B. odpowiada solidarnie z wystawcami weksli własnych. Podkreślił, nadto, iż po wywiedzeniu przez pozwaną A. Ł. zarzutów do wydanego w sprawie nakazu zapłaty, w którym przedstawiła dowody wpłat na kwotę łączną 5.400 zł dokonanych po terminie płatności weksła, strona powodowa ograniczyła żądanie pozwu do kwoty 6.087,10 zł. Co więcej na rozprawie w dniu 21 stycznia 2013 r. profesjonalny pełnomocnik pozwanej uznał powództwo w powyższym zakresie, kwestionując jedynie naliczone odsetki ustawowe. W tej sytuacji sąd odszedł do przekonania, iż żądanie pozwu pozostaje usprawiedliwione do kwoty 6.087,10 zł. Stąd też na podstawie przepisu art. 496 k.p.c. sąd uchylił wobec pozwanej A. Ł. wydany w sprawie nakaz zapłaty w całości i na nowo rozstrzygnął o żądaniu pozwu, zasądzając od pozwanej A. Ł. na rzecz powoda kwotę 6.087,10 zł. O odsetkach dochodzonych od roszczenia głównego sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c.

Sąd zważył dalej, że po dacie wymagalności sumy wekslowej pozwana dokonała kolejnych wpłat pomniejszających swoje zobowiązanie o łączną kwotę 5.400 zł. Zdaniem sądu odsetki od wpłat dokonanych po dacie wymagalności zobowiązania winny zostać również rozliczone. W tej mierze zachowując w polu widzenia daty uznania rachunku powódki, a przedstawione w piśmie powoda z dnia 13 grudnia 2012 r. odsetki od kwot i dat tam wskazanych, sąd zasądził zgodnie ze stanowiskiem strony powodowej.

Wobec tego, że strona powodowa ograniczając pismem z dnia 13.12.2012 r. żądanie pozwu, nie złożyła wyraźnego oświadczenia o cofnięciu pozwu w ograniczonej części powództwo w tym zakresie sąd oddalił.

Orzeczenie o kosztach procesu sąd oparł o przepis art. 100 k.p.c.

Sąd dodał na koniec, że powód wytaczając pozew nie uwzględnił 30 wpłat dokonanych przez pozwaną na łączną kwotę 5.300 zł. Powództwo co do tej kwoty od początku było nieuzasadnione, a tłumaczenia strony powodowej co do niesprawności systemu informatycznego z uwagi na profesjonalny charakter działalności Fundusz (...) Sp. z o.o. nie zasługiwały, zdaniem sądu, na uwzględnienie.

Apelację od wyroku sądu złożyła strona pozwana i zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 5.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 29 października 2010 r. do dnia zapłaty i w zakresie rozstrzygającym o kosztach procesu wniósł o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa także co do kwoty 5.400 zł wraz z odsetkami ustawowymi i tym samym zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 11.487,10 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2010 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa według norm przepisanych - solidarnie ze Z. B. i Marieta B., od których należność główna wraz z żądanymi odsetkami i kosztami procesu w kwocie 2,561 zł została zasądzona prawomocnym nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu nakazowym w dniu 24 maja 2012 r., w sprawie o sygn. akt I Nc 684/12.

Orzeczeniu zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnej oceny dowodów przez Sąd skutkującej ustaleniem, że żądanie główne pozwu jest usprawiedliwione wyłącznie do kwoty 6.087,10 zł, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że żądanie powództwa jest uzasadnione do kwoty 11.487,10 zł albowiem pozwana dokonała spłaty; długu wynikającego z przedłożonych weksli wyłącznie do kwoty 5.400 zł co uzasadnia.: żądanie w wysokości 11.487,10 zł;

2. art. 229 k.p.c. poprzez oparcie rozstrzygnięcia Sądu na budzącym wątpliwości przyznaniu przez powoda faktu dokonania przez pozwaną spłat uzasadniających ograniczenie żądania pozwu do kwoty 6.087,10 zł, które to przyznanie wobec całokształtu dowodów ujawnionych w toku postępowania powinno budzić uzasadnione wątpliwości Sądu i potrzebę przedłożenia dalszych dowodów przez pozwaną. Z materiału dowodowego ujawnionego w toku sprawy wynika bowiem, że żądanie pozwu jest uzasadnione co do wysokości 11.487,10 zł, a pozwana poprzez wprowadzenie

powoda w błąd doprowadziła do ostatecznego zaliczenia przez niego dokonanych przez siebie wpłat dwukrotnie na poczet zadłużenia wekslowego.

W uzasadnieniu wskazał, że został wprowadzony w błąd przez pozwaną. Kwota dochodzona pozwem została już bowiem wcześniej ograniczona o powołane przez pozwaną w zarzutach od nakazu zapłaty wpłaty. Powód przyjął jednak, że pozwana, niezależnie od wpłat, o które zostało ograniczone żądanie wynikające z weksli do kwoty dochodzonej pozwem dokonała jeszcze dodatkowych wpłat na kwotę 5.400 zł, co uzasadniało ograniczenie powództwa już po wydaniu nakazu zapłaty o dalsze 5.400 zł. Powód dokonał takiego założenia przede wszystkim wobec okoliczności wystosowania przez pozwaną zarzutu zatajenia spłat na łączną kwotę 5.400 zł i przyjął, że ponowne wpłaty nie zostały zarejestrowane z uwagi na błąd systemu informatycznego. Podał dalej, że zaistnienia takiego błędu nie można wykluczyć ponieważ pozwana dokonywała podwójnych spłat zadłużenia wynikających z dwóch weksli. Okoliczności te uzasadniają zasadność wysokości żądania określonego w pozwie, tj. na kwotę główną 11.487,10 zł. Wobec powyższego, biorąc pod uwagę złożone przed sądem I instancji dowody w postaci weksli i dowodów wpłat pozwanej na łączną kwotę 5.400 zł, żądanie zasądzenia kwoty wskazanej w pozwie jest- zdaniem apelującego-uzasadnione. Nie budzi przy tym wątpliwości fakt dokonania przez Sąd Rejonowy ustalenia, iż kwota zadłużenia wynikającego z weksli wynosiła 8.293,77 zł i 8.293,33 zł. Sąd dokonał zaś błędnego ustalenia, opierając się w głównej mierze na piśmie działającego pod wpływem błędnego przekonania powoda z dnia 13 grudnia 2012 r., a wbrew dowodom wpłat przedłożonym przez pozwaną na łączną kwotę 5.400 zł, że żądanie powoda jest uzasadnione wyłącznie do kwoty 6.087,10 zł. Doprowadziło to w konsekwencji do uznania przez sąd, iż kwota główna zadłużenia wynikająca z weksli wypełnionych na kwoty po 8.293,77 zł i 8.293,33 zł po dokonaniu przez pozwaną 32 wpłat na łączną kwotę 5.400 zł wynosi 6.087,10 zł.

Zdaniem powoda sąd I instancji dokonał także naruszenia art. 229 k.p.c. Powód pismem z dnia 13 grudnia 2012 r. przyznał zgłoszony przez pozwaną fakt, iż A. Ł. dokonała spłat w łącznej wysokości 5.400 zł, czym wskazał na zasadność ograniczenia powództwa do kwoty 6.087,10 zł. W ocenie powoda wskazane przyznanie powinno jednak budzić wątpliwości sądu i wymagać przedstawienia dowodów wpłat dokonanych przez pozwaną nie tylko co do kwoty 5.400 zł, ale co do całej kwoty uzasadniającej różnicę pomiędzy wysokością zobowiązania wynikającego z przedmiotowych weksli, a ostatecznym żądaniem powoda.

W odpowiedzi na apelację powoda strona pozwana wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

W zarzutach wywiedzionego środka odwoławczego powód powołał się na błąd oświadczenia woli swojego pełnomocnika, który zwarty został w piśmie z dnia 13 grudnia 2012 r. stanowiącym odpowiedź na zarzuty złożone przez pozwaną przeciwko wydanemu w dniu 24 maja 2012 r. nakazowi zapłaty. W piśmie tym pełnomocnik strony powodowej, w reakcji na twierdzenia pozwanej, złożył oświadczenie, mocą którego określił granice żądania, a tym samym i zakres ochrony, której udzielenia się domagał.

W orzecznictwie przyjmuje się obecnie jako ogólną zasadę dopuszczalność odwoływania przez strony tzw. procesowych oświadczeń woli, stanowiącej przejaw urzeczywistnienia reguł dyspozycyjności (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. akt II CK 80/03). Uchylenie się od skutków oświadczenia woli dopuszczalne jest jednak tylko w sposób wyraźny i oparty na konkretnych podstawach (np. błąd lub przymus). W niniejszej sprawie podstawę miał stanowić błąd pełnomocnika powoda.

Błąd jest wadą oświadczenia woli, polegająca na tym, że składający je działa pod wpływem niezgodnego z prawdą wyobrażenia o rzeczywistości lub jej elemencie albo pod wpływem braku takiego wyobrażenia. Kodeks cywilny, choć nie definiuje pojęcia błędu, określa przesłanki, od zaistnienia których zależy możliwość uchylenia się od skutków

oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu. Po pierwsze musi wystąpić błąd co do treści czynności prawnej, po drugie musi to być błąd istotny.

Przepis ten zakłada więc istnienie po stronie składającego oświadczenie woli mylnego wyobrażenia o treści tego oświadczenia (pomyłka) lub o takich okolicznościach, jak np. fakty, do których odnosi się to oświadczenie, normy prawne, mające zastosowanie do dokonywanej czynności prawnej, albo skutki prawne dokonywanej czynności prawnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2000 r. sygn. akt III CKN 963/98). O uznaniu błędu za błąd co do treści czynności prawnej decyduje jego związek strukturalny, wewnętrzny z treścią czynności, o którą chodzi. Ma on miejsce wówczas, gdy fakt mylnie wyobrażony łączy się z samą strukturą dokonywanej czynności lub też z okolicznością, która staje się podstawą dokonywanej czynności. Związek ten jest dostatecznie ścisły, jeżeli błąd tak ingeruje w treść czynności prawnej, że wypacza jej sens faktyczny lub prawny.

Dla oceny istotności błędu znaczenie ma miernik rozsądnego działania. Błąd jest istotny, jeżeli zachodzi taka sytuacja, że gdyby składający oświadczenie woli nie działał pod wpływem błędu i oceniał sprawę rozsądnie, nie złożyłby oświadczenia tej treści. Wchodzi tu w grę jednocześnie subiektywna i obiektywna istotność błędu: subiektywna, polegająca na tym, że indywidualnie pojmowany składający, gdyby nie był w błędzie, nie złożyłby oświadczenia woli tej treści, i obiektywna, polegająca na tym, że nie złożyłby oświadczenia woli tej treści także ujmowany generalnie rozsądny człowiek w jego sytuacji.

W okolicznościach, na które powołał się w apelacji powód, nie ma podstaw do uznania, że pełnomocnik działając w jego imieniu złożył oświadczenie woli w dniu 13 grudnia 2012 r. pod wpływem błędu prawnie doniosłego. Składając oświadczenie procesowe tej treści pełnomocnik powoda winien był bowiem dokonać aktu staranności charakterystycznego dla rzetelnego wykonywania obowiązków procesjonalnego pełnomocnika. To co strona apelująca nazywa błędem nie łączy się tymczasem z mylnym wyobrażeniem o jakiejś okoliczności zewnętrznej, lecz jest w rzeczy samej aktem zawodowej niestaranności. Nie można bowiem w ogóle mówić o błędzie w rozumieniu art. 84 k.c., w sytuacji, gdy pełnomocnik powoda złożył oświadczenie procesowe w sprawie o zapłatę nie zapoznawszy się uprzednio z danymi, które legły u podstaw sformułowania żądania pozwu. Oceny tej nie zmienia w żadnym razie argumentacja odnosząca się do niesprawnego systemu informatycznego powoda. To bowiem, że doszło do uszkodzenia systemu informatycznego i z tego powodu pełnomocnik powoda oparł się li tylko na informacjach uzyskanych od strony przeciwnej, w oparciu o jej wiedzę o sprawie, bez dokonania weryfikacji tychże faktów, nie świadczy o błędzie. Sytuację, jaka miała miejsce na gruncie tej sprawy, przyrównać należałoby do podpisania dokumentu, z którego treścią strona się nie zapoznała. O błędzie natomiast mówić się nie da, gdy ktoś składa podpis na dokumencie bez przeczytania go. Osoba taka nie myli się, ponieważ świadomie składa oświadczenie woli, nie znając jego treści (A. Szpunar, glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 1994 r. sygn. akt III CZP 75/94, OSP 1995 r., z. 2, poz., 33).

W niniejszej sprawie składając oświadczenie w piśmie z dnia 13 grudnia 2012 r. nie zapoznawszy się z materiałem dowodowym sprawy, a nawet z treścią pozwu którego był autorem, pełnomocnik skarżącego nie mylił się. Wada oświadczenia woli, na którą obecnie się powołuje, nie została więc spowodowana sytuacją tkwiącą w otaczającej rzeczywistości, lecz w motywacjach działającego w sprawie pełnomocnika strony powodowej.

W rezultacie złożonego przez stronę powodową oświadczenia wolni nie można, rzecz jasna, uznać za wynik błędu, lecz za wynik niestaranności w wykonywaniu obowiązków przez profesjonalistę, jakim niewątpliwie jest adwokat reprezentujący powoda.

Argumentując jak powyżej Sąd Okręgowy oddalił apelację powoda, za podstawę swojego rozstrzygnięcia przyjmując przepis art. 385 k.p.c. Orzeczenie zawarte zostało w punkcie I sentencji.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. Powód przegrał postępowania apelacyjne, obowiązany jest zatem zwrócić stronie pozwanej koszty poniesione przez nią w postępowaniu odwoławczym. Do kosztów tych zalicza się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej obliczone stosownie do § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej

udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz., 461). Koszty wyniosły łącznie 600 zł i zasądzone zostały w punkcie II sentencji.

SSO A. T. SSO I. S. SSO Z. C.